

Charles van Wijk.

Van zijn academietijd mag ik niet onvermeld laten de reeks medailles en prijzen door Van Wijk behaald, o. a. een eerste prijs voor een groot romeinsch fries-ornament. Dat geschiedde in het derde jaar van zijn academische studie, toen de eereblijken nog officieel door den van ijver voor 't onderwijs blakenden Godon werden uitgereikt en prof. Leenhoff de studiën in de plastiek jureerde.

Een paar jaar later maakte Van Wijk — hij was toen 17 jaar — zijn eerste buste. De toenmalige Turksche Minister prins Karadja had in de werkplaats aan de Heerenstraat kennis gemaakt met zijn boetseerwerk en hem de vervaardiging van zijn borstbeeld opgedragen. Voor een leerling slaagde de buste, vooral wat de gelijkenis betreft, zoo goed, dat het beeld van den bekenden Haagschen diplomaat in die dagen aller aandacht trok voor het middenraam van het huis Goupil op de Plaats. Charles van Wijk moest nu ook de borstbeelden maken van Prinses Karadja, de smaakvolle dichteres, en van haar dochtertje. Die eerste werken van onzen jongen vriend bevinden zich op het kasteel van de familie in Luxemburg.

Het klinkt wel zeer romantisch dat een Oostersche prins belang stelde in den jongen kunstenaar, maar deze was te practisch aangelegd om zich aan droomerijen van de 1001-Nacht over te geven, en alhoewel hij zijn eersten beschermer zeer erkentelijk bleef, begreep hij heel goed dat dit aanvankelijk succesje zou vervluchtigen als een zeepbel. Maar toch geloof ik, dat die bustes van de familie Karadja hem een hart onder den riem hebben gestoken.—

Hij was nu weldra in de gelegenheid de buste te maken van een algemeen in Den Haag bekende persoonlijkheid, den eerwaardigen ds. Van Koetsveld, wiens overlijden in die dagen algemeen indruk maakte. Ook deze buste slaagde, vooral wederom wat de

gelijkenis betreft, zeer gelukkig, zoodat op dat werk de aandacht werd gevestigd van de Koningin-Regentes, die aan het borstbeeld van den betreurden Haagschen predikant een plaats gaf in haar bibliotheek.

Gaven deze werken aan Charles van Wijk vooral gelegenheid om als jong beeldhouwer eenigen naam te maken, van veel beteekenis waren zij niet. Zijn talent zou zich weldra in een geheel andere richting openbaren, die hem niet van buiten was opgedrongen. In die periode viel intusschen nog een interessante arbeid. Hem was opgedragen een Atjeh-gedenksteen te boetseeren voor den gevel van het gebouw der Koloniale reserve te Zutphen. Hij koos daarvoor als onderwerp het gevecht van de onzen tegen een klewang-aanval, waarin zij den dapperen Atjeher in het zand deden bijten. Als compositie was deze groep zeer goed geslaagd en van de

OP WEG NAAR HUIS

NAAR EEN BRONS